

Krupa Sándor

Szerettemplom

nem alátomástól
hanemlőitől kezdve
remégnektárva combjaikonfestő
keretezett beesténként
méhszívókájától bódulakodiktátor
felettem rá magam
beleharapástam húsába
a kék fognyomokatarzistól
szerettemplomunkban

Emlék

a fölbuggyanó Nap útközben dagadt a torkomba
időnként fuldokolva köhögtem hanyatt a kiszáradt
folyó forró betonmedrében meneteltem
a vízállásjelentés tragédiába fulladt
minden nedvesen ragadt az
ikonszagtól a hangszórókból
anyám tébolyult sikoltozása
néha eső hullt
a parton feszülő
drótkerítések nagyobbakra
nőttek száraz porhanyós
érzékszerveket szűrtak ki

az ujonnan érkező csapadékból
bokára csúszott nadrágban totyogtam
torkolat vagy forrás felé még nem lehetett tudni